

Gods erfenis...

De opschrift begint met: *“Een gouden kleinood van David.”* Dat woord is wat moeilijk te vertalen. Een **miktaan** staat er in het Hebreeuws, maar het heeft eigenlijk 2 betekenissen. Het heeft te maken met edelmetaal. In dit geval dan goud. Maar de 2^e betekenis is ook bijzonder. Iets wat zo belangrijk is dat je het graag in wil graveren. Een gouden kleinood van David geeft dus iets. Goud is iets kostbaars. Dit is iets om niet te vergeten. Maar weet je in deze Psalm zit ook iets verborgen; een Naam, Jezus Christus. Zijn Naam wordt dan wel niet letterlijk genoemd, maar die Naam zit al in de Psalm verborgen. Dat lees je in Handelingen 2. Als Petrus met Pinksteren het uitjubelt over de opstanding van de Heere Jezus Christus. Dan haalt hij psalm 16 aan. Nou, zo schrijft David ook een gouden kleinood. David zegt: *“Dit geheim vind ik zo belangrijk. Dit moet je écht niet vergeten.”*

Alleen als je schuilt bij Jezus sta je gegraveerd in Zijn hart.

1. Davids gebed om bewaring (vers 1)
2. Davids belijdenis (vers 2)

Direct al aan het begin van de Psalm roept David het al uit: *“Bewaar mij o God.”* Is er iets aan de hand met David? Moet hij vluchten? Niets van dit alles lezen wij. Ziet u, bidden doe je niet alleen als het moeilijk is. Als er heftige problemen zijn, of voor dat ene examen. Bidden heeft juist te maken met het ritme van elke dag.

Want je komt David hier niet tegen als een hopeloze in een lastige situatie. Integendeel. En toch dat gebed. **Bewaar mij o God.** Wij zeggen soms tegen elkaar; je moet bewaard worden. Wij zijn zo kwetsbaar. Maar in het werkwoord bewaren zit ook nog een diepere betekenis. Bewaar mij voor afval. Bewaar mij voor afglijden. Waar denkt David concreet aan? Ik denk aan vers 4; de afgoden. David leefde net na de richtertijd. Een tijd waarin de dienst aan de Baäls en de Astartes nog steeds hoogtij vierden in Israël. Kortom de welvaartsgoden waren toen ook al populair. En wat krijg je dan voor een situatie? Een ieder deed wat recht was in eigen ogen.

David wordt omringd – en dat staat in vers 4 – door mensen die andere goden geschenken geven. Ze begiftigen een andere god staat er in de SV. Een ouderwets woord. Maar dat wil eigenlijk zeggen dat ze het niet houden met hun Schepper. Tegen al die goden om ons heen, daar ben ik in eigen kracht niet tegen opgewassen. En dat maakt David zo klein, zo diep afhankelijk in het gebed. En dan zegt David er gelijk achter aan: *“Want ik betrouw op U.”* En dat mogen we in het licht van het Avondmaal zo uitleggen. Nog te veel mensen wachten bij het Heilig Avondmaal op de verzekering van het geloof. En als die verzekering er is. Dan willen ze ook aan het Avondmaal. Een verzekerd geloof is prachtig. En dat wil de Heere geven. Maar de zekerheid ga ik niet in mijzelf vinden. Maar die leer ik te vinden als ik al mijn nood breng bij Hem die betrouwbaar is. Zo leert de Bijbel ons dat.

De belijdenis

David spreekt in vers 2 tot zijn eigen ziel. *“O mijn ziel, u hebt tegen de HEERE gezegd, U bent de Heere.”* David praat tegen zichzelf. Hij spreekt tegen zijn eigen ziel. Maar het is tegelijk een belijdenis naar God toe. Wat zegt hij tegen zichzelf? Wat belijdt hij naar God? **“U bent de Heere; En mijn goedheid is niet voor u.”** Mijn goedheid is niet voor u. Juist in dat korte zinnetje is alles gezegd ook richting het Heilig Avondmaal. Ik hoop zo dat als u aan het Avondmaal gaat dit ook de belijdenis is van je hart. Net als bij David.

Hier belijdt David als kind van God 3 dingen.

1. **Ik kan** U niets meebrengen.
2. **Ik mag** ook niets meebrengen.
3. **Ik wil** ook niets meebrengen.

David doet hier een hartelijke belijdenis. Vrijwillig. Dat is de taal van het geloof. Daar belijdt hij allereerst zijn zelfkennis. Heere mijn heilige God, ik ben niet in staat om iets van mezelf mee te brengen. Wat ik mijn goedheid zou kunnen noemen. Ik kan voor U niet verschijnen met mijn ernst of vroomheid. Of met een ingeleefde zondekennis. Alles wat eventueel die naam van goedheid zou kunnen dragen, Heere het raakt niet tot U. Het schiet allemaal tekort.

Dat mogen, nee dat moeten we belijden, keer op keer. U bent de Heere. **Mijn goedheid is niet voor U.** Hoe ik leef voldoet niet aan de maatstaf van Uw heilige Wet. Ik kan niet voor U verschijnen met mijn eigen ijver. Paulus zei eens tegen de Joden. "Jullie hebben een ijver tot God, maar niet met verstand. Jullie willen alles wel goed doen voor God. Maar het is zo onverstandig," zegt Paulus. "Er zit geen wijsheid in, want je zoekt je eigen gerechtigheid op te richten."

Nu het tweede: **Ik mag ook niets meebrengen.** Stel u gaat zo meteen een goede week in. Elke dag ervaart U God nabij. En alles wat Hij van U vraagt. U doet het allemaal met inzet en verlangen. De heidenen zeggen: Geef veel aan God, dan zou Hij ook wat aan jou geven. Dat zegt David ook in vers 4: bij al de afgoden moet je gaven geven. Je ontvangt daar niets. Dat zegt Paulus ook bij Aeropagus. In gesprek met de Griekse filosofen. En dan zegt Paulus in Hand. 17:25. God wordt ook door mensenhanden niet gediend alsof Hij iets nodig heeft. God heeft niets nodig. Omdat Hij Zelf aan allen het leven geeft.

Vroeger was dat heel concreet; zo'n afgodsbeeld. Daar moest je offers brengen. Maar God wil niets hebben. God wil alleen geven. Dat is het kenmerk van de ware God. En al zouden we wat kunnen mee nemen dan mag het niet. Dan erkennen we God niet als een zeer overvloedige fontein van alle goed. Over de Heere is zoveel te zeggen. Hij is zo oneindig groot. Een van de mooiste antwoorden bij de vraag over wie God is staat in Artikel 1 van de NGB. *God is een zeer overvloedige fontein van alle goeds.* Dat is toch een prachtig beeld. God is als een fontein. Een fontein die overstroomt van alle goeds, van licht en leven en liefde.

Maar wat moeten we de Heere dan geven? En dat zegt Psalm 16 ook zo mooi. "*Offer Mij dank. En betaal de Allerhoogste uw gelofte.*" Dat is het enige wat de Heere van ons vraagt. Wat wil de Heere hebben? Dat we Hem bedanken! Zo eenvoudig is het.

Ik kan niets meebrengen. In dat eerste toont een kind van God **zelfkennis**. Maar **ik mag** het ook niet. Daar toont Hij zijn **Godskennis**. En met het laatste **Ik wil** het niet, toont een kind van God **Christuskennis**. We noemen nog een keer Paulus. Wat zegt hij: "Ik acht alle dingen schade en drek om de uitnemendheid van Christus." En zo zegt een kind van God aan de tafel: "Ik wil ook niets meebrengen. Want dan zou ik het offer van Christus omlaag halen. Hij Die Zichzelf niet heeft willen sparen. Hij die Zichzelf heeft willen overgegeven in de vreselijke vloekdood. Dan twijfelt u of Hij een volmaakt offer gebracht heeft. Ik zou daarmee ongelovig zijn en twijfelen aan dat Woord wat Hij sprak aan het kruis. Het is volbracht!"

U zou aan David de vraag kunnen stellen. Heeft een kind van God dan een werkeloos en wetteloos leven? Hoef je dan niets meer te doen? Nou dat is zo mooi in deze psalm, vers 2 gaat verder naar vers 3. En daar staat *mijn goedheid*. Of mijn goede werken, mijn inspanningen die zijn niet voor U bedoeld. Om U daarmee te behagen, maar die gebruik ik nu voor de heiligen die op de aarde zijn. Luther heeft eens gezegd: "Een gelovige moet voor zijn medegelovige een Christus zijn." Niet een christen, maar een Christus. Zoals Christus zich volledig gaf voor de gemeente. Zo moet ook een Avondmaalganger zich geven, zich offeren voor de gemeente

Avondmaal is een zaak van de gemeente. Dat doen we met elkaar. Daarom de symboliek van die ene beker. We moeten uit hetzelfde leven. Houd deze symboliek vast, want dan houden we ook rekening met elkaar. Ook met elkaars zwakheden. Dan kunnen we elkaar om Christus wil verdragen. Tegelijk is het ook een toets of u in het geloof bent. Dat zie je terug in het formulier, maar ook in de bijbel waar Johannes schrijft; "Hij die zegt dat hij in het licht is," dus wat je ook zegt van jezelf.

De bewijsstukken van Zijn hartelijke liefde tot in de dood, ze liggen gereed. Brood en wijn. Als Hij de liefdesbewijzen uitstalt. En zo tegen ons zegt: 'Ik heb voor u de eeuwige dood willen sterven. Ik heb voor u de hemel willen verlaten. Ik heb voor u al dat ellendige willen smaken.' Hij heeft de beker van het lijden leeggedronken. Hij heeft de beker van de toorn tot de laatste druppel over uw zonden leeggedronken. En vervolgens schenkt Hij nou die beker uit.

Ik zou dan zeggen: "Kom dan, Met al je zonden. En zeg maar Heere, daar kom ik weer. Tot U die roept. Ik kom, arm en naakt tot U, die God die zondaars zalig maakt!"